

„CESTA SVĚTLA“

Prolog:

Budeme spolu hovořit o člověku a položíme si otázku kdo je to Já, budeme spolu hovořit o Vesmíru a dokonalém nekonečnu, o kauzalitě, ale i o aprioritě jevů, a o tom co je to lidská duše. Proč říkám budeme spolu hovořit? Protože i já hovořil v hloubi své duše s těmi, kdo nás předcházeli. Vedl jsem své dialogy s poznatky moderní vědy, vedl jsem své dialogy s moudrými lidmi lidských dějin a hovořil jsem se svým Já v okamžicích prozření, kdy každá správně položená otázka již v sobě skrývala odpověď. Jak říkal Newton: „Stál jsem na ramenech obrů.“ Tím chci říci, že mou zásluhou bylo to, že jsem naslouchal a jejich zásluhou bylo to, že bylo naslouchat čemu.

Kterýsi starověký prorok, tuším, že to byl Jeremiáš (příliš se v nich nevyznám) říkal: „Hledejte Boha, pokud je možno Ho nalézt“. Až po nějakém čase jsem pochopil, že tím nezpochybňoval Jeho existenci, ale lidskou schopnost Ho najít. Moudrý muž! Jiný moudrý muž nové doby, Paul Schulz říká: „S ohledem na moderní vědu, astrofyziku a biochemii nelze již Boha popírat, musíme ho však nově interpretovat“ a má pravdu. Dodal bych k výčtu Paula Schulze ještě abstraktní matematiku, kvantovou mechaniku, fyziku částic, kybernetiku a jiné nově se rozvíjející obory včetně historie, protože právě ona nám slouží k poučení z minulých chyb a skrývá opuštěné zkratky k poznání.

Budeme se spolu poctivě snažit pochopit smysl lidské existence a smysl existence Vesmíru vůbec, pokud je to v lidských možnostech. Poznáme, že Dobro se vyplatí a Zlo požírá samo sebe. Ukážeme si naprosto jasnou cestu k prospěchu osobnímu i všeho stvořeného. A naše tušení smyslu a cíle toho všeho, nabude konkrétnějších obrysů.

Důležité, a to podtrhuji, je aby se náš rozhovor nestal opět dogmatem jako různé náboženské systémy a neupadl do rukou vykladačů názorů Boha a nebyl jimi v jejich zájmu zpotvořen! Toto není náboženský systém, je to poctivá a namáhavá osobní cesta každého jednotlivce k Nejvyšší Bytosti, našemu Stvořiteli, k Bohu.

Rozhovor, který zde vedeme je obrazně řečeno otevřený zdroj (Open source), kde základ této knihy nesmí být pozměněn proto, aby se myšlenky samy mohly rozvíjet, ale bylo se kam vracet.

POKORA.

Jsem dalek antropocentrismu nafoukaného cromagnonce (současná mozkovna cca 1.450 kubických centimetrů), který se ujal nadvlády nad matkou přírodou právě dokonaným holocaustem svých mírumilovných bratrů neandrtálských (mozkovna cca 1.800 kubických centimetrů, právě tolik kolik má delfín). Nicméně žili jsme pospolu v ostražitém vztahu pár tisíc let a občas se i vzájemně množili a to v nás zanechalo přece jenom něco pozitivního...

Povím Vám co si myslím o tvoru Homo sapiens sapiens, sebe z toho nevyjímaje...: Jednu dobu to se svojí chamtivou agresivitou už dotáhl tak daleko, že žil v prehistorii už jenom v počtu několika set kusů na planetě. Vzájemné vybíjení doposud nezná mezí: Ježíš byl zrazen nejen v zahradě Getsemanské, ale hlavně po své smrti v prvních stoletích kdy se církev stávala institucí a ve svém zájmu vymazala z lidské paměti evangelium třináctého apoštola (viz Kumránské svitky), toho, kterého Ježíš miloval a které jasně říkalo, že Ježíš byl člověk a Učitel Lásky prorocky inspirovaný Nejvyšší Bytostí. To byla také doba, od kdy jsou kněží prokleti zbytečným celibátem, jenž je aktem nenávisti proti přírodě a tím i proti Bohu. Následky se projevují v pederasmu a homosexualitě, protože příroda si cestu najde. (Mimochodem, v hinduismu je též institut mnišství, ale je naprosto volný a dobrovolný a je z něj možnost odejít i vrátit se do něj. Mnišství je zde chápáno jako dočasné odhození zbytečného a zatěžujícího balastu na cestě k Poznání). Ježíš byl tehdy prohlášen za Krista - Boha Syna i když součástí jeho učení bylo, že Bůh je jediný a svrchovaný a že všichni jsme synové a dcery Boží, což je pravda. Ježíš kázal Lásku k bližním, křesťanství nesnášenlivost.

Na konci prvního tisíciletí bojovníci náboženství lásky k bližnímu rozpoutali peklo náboženských válek v Orientu. Když vyčerpávající boje skončily, obrátila se pozornost šířitelů vyznání kříže do vlastních řad. První genocida v Evropě stála devět milionů upálených lidí, v té době to byla třetina evropské populace. V drtivé většině se jednalo o lidi, kteří znali víc než ti ostatní a leckdy byli vybaveni paranormálními schopnostmi. Poučit se lze z „Kladiva na čarodějnice“. Papežové i vůdci všech náboženských sekt horlivě žehnali zbraním, někdy i zábavně, jedné i druhé straně najednou, v duchu „Ty mu dej a ty se nedej“, prostě mírotvůrci. Je však pravdou, že se nyní omlouvají...

Abychom však jednostranně nesoudili jenom jednu část lidstva, je nutno přiznat, že šířitelé Islámu mají prvenství v nabodávání na kůl po statisících jinověrců, viz Osmanská říše. Ve jménu Božím se vůbec dají páchat věci. V současnosti jsou vzornou ukázkou boje za téhož Jediného Milosrdného a Slitovného Boha muslimští mudžahedíni pod vedením některých

nezodpovědných a mocichtivých mulláhů. Světlou výjimkou je Velký Mulláh Mekky, který vyzval k zastavení krutostí, které s vírou Prorokovou nemají nic společného. Mimochodem, Prorokův způsob víry v Boha se mi velice líbí, modlitby pětkrát denně, o těch ještě v této knize bude řeč, a pomoc slabým a chudým, žádné modloslužebnictví před kamennými symboly svatých, kamenovaná promiskuita, ale to vraždění?!!!.

Je s podivem, jak každá dobrá idea udělá kotrmelec v rukou živočišného druhu „člověk“. Národní socialismus. V Německu Goethově, Nietzcheho, J.S.Bacha a dalších velikánů kultury se zrodila bestie nacionálního socialismu, která stála ve **válce** kolem padesáti milionů mrtvých všech zúčastněných stran. V tomto souboji dvou socialismů boj vyhrála druhá bestie, bestie komunismu, která stála v době míru přes osmdesát milionů mrtvých (a to neznáme výsledky z Číny). Týž komunismus se dnes omlouvá za „chyby“, kterých se stalinismus (kolektivistická paralela s hitlerismem) dopouštěl, ale pokusů o uchvácení moci se nevzdal a proto je dnes v některých parlamentech světa v latentních formách a čeká... Inu, strom poznáš podle ovoce! Mimochodem, po Norimberku zjistili spojenečtí vědci, že kdyby NSDAP nebyla rozpuštěna, přes prohranou válku by v poválečném Německu opět vyhrála volby...

Proč tolik masochistických výlevů na adresu celého lidstva i na adresu svou vlastní? Jak říkal Lev Nikolajevič Tolstoj: „Není hanba hlupákem být, ale je hanba hlupákem zůstat!“ Abychom neopakovali neustále stejné vražedné chyby, je nutné dojít k poznání příčin, které k výše uvedeným a jim podobným vražedným chybám vedou.

Zlo vstupuje do našich duší nepozorovaně a nenápadně jako vlk v rouše beránčím. Převlečeno za velké a ctihodné ideály se záhy organizuje pod záminkou prosazení těchto velkých a ctihodných ideálů. Organizaci samozřejmě musí někdo řídit. Někdo schopný a posléze už stačí někdo všeho schopný (ten má i ostřejší lokty). Všeho schopní mění ideály na demagogické ideologie, které mají tu vlastnost, že říkají: „Kdo nejde s námi jde proti nám!“ a obrazně řečeno „Káží vodu a pijí víno.“ Nejvíce krvavých válek bylo v dějinách vedeno pro velké ideály! Ne pro chleba a z hladu! Ony „Lásky“, které káží náboženské systémy, nebo „Lepší příští“ pod rudými prapory, jsou pouhými mocenskými ideologiemi, které přinášejí užitek pouze svým parazitujícím elitám. To ovšem nic nemění na existenci základní premise skutečné existence Lásky ke všemu stvořenému i k Stvořiteli a Jeho Lásce ke stvořenému, to jest i k nám. Proto vám dávám svůj skromný dar poznání osobního kontaktu s Nejvyšší Bytostí, i osobní odpovědnosti za své činy. Bez prostředníků, bez parazitů! Nastal čas myslet svojí hlavou, protože kdo na cizí hlavu dá, o svou jistě přijde!

A co ty obyčejný normální člověče? Kuřeti bys neublížil, hledíš si jen svého, jsi dobrý soused a máš přátele co Tě mají rádi. Každý den umírá ve světě čtrnáct tisíc malých dětí hladem... Je hanba být sytým člověkem na hladové Zemi... Nemůžeš říkat, žeš to nevěděl, sdělovací prostředky v tom udělaly spoustu práce, tak co tomu říká Tvoje svědomí, ten pravý a jediný hlas Boží ve Tvém srdci!? Kam před ním utečeš? To už se čte hůře než kritika ideologií co!? Hledej Boha ve svém srdci, hledej ideologii ve svém svědomí. Dávám Ti k tomu prostředky, dávám Ti k tomu poznání, k ničemu Tě nenutím, jenom k zamyšlení a z toho plynoucí odpovědnosti. **Co se sebou uděláš?**

„REALITA“.

Nebezpečí konvenčního vzdělání tkví v tom, že se naučíte konvenčně myslet ("Tester Maurice"). Budu nyní tak trochu kacířem vůči oficiální vědě. Člověk, zvíře, rostlina, kámen i projevy přírodních sil mají svoji duši. Je to něco, co lze skrze Nejvyšší bytost oslovit, co je možno milovat i nenávidět a především vhodnými způsoby ovlivnit v jejich projevu. Zdá se, že nejnovější poznatky pokročilé vědy začínají tuto kvintesenci poznání potvrzovat.

Imaginativní myšlenka (duch, nebo duše) je příčinou, která váže volnou energii do vzájemně identifikovatelných celků (hmoty) v takto vytvářeném časoprostoru.

Seznámíme se nejprve s tím, co o „hmotě“ a Vesmíru víme. Budu zde mimo jiné citovat též zdroje a prosím jejich autory aby mi prominuli, protože je používám pro jejich pregnantní vyjádření myšlenek. Nakonec, dobré myšlenky dobrých lidí patří všem...

Takže hned pro začátek obsáhle cituji z knihy „Nevysvětlitelné záhady“ mnou vysoce váženého pana Viktora Farkase: *„Moderní věda ukazuje, že za tím, co je jednoduše vidět a co náš „zdravý lidský rozum“ chápe a náš jazyk je schopen popsat, číhá to, co je neviditelné a co nelze ani pochopit, ani názorně popsat. V podstatě žádná hvězda ani žádná mšice nemají nic společného s představou, kterou o nich my máme. Kdo věří, že například lavička v parku je solidní předmět, na který se lze pohodlně posadit a v poklidném rozjímání pozorovat hrající si děti, ten se hluboce mýlí. Ve skutečnosti je to nepředstavitelný systém, který se skládá z 99,9999... procent z nicoty a z nepatrného zbytku nečistoty – hmoty, která sama je zase tvořena schematickými vlnami, nepřístupnými jakémukoli uchopení. Přesně vzato, je dotyčná lavička vlastně jenom stín vržený z hyperprostoru, lokální nepravidelnost časoprostorové geometrie nebo cokoli jiného, co si z právě platné teorie vybereme (mě při*

této příležitosti nutkavě napadá hinduistická Mája – kosmický přelud, mimochodem, právě ti staří Indové znali devátý rozměr, nejlepší současný mozek v této oblasti Burghardt Haim uvažuje o rozměru pátém hyperbarickém a rozměru šestém kontrabarickém).

Komu takové představy působí bolení hlavy, ten ať se utěší tím, že my sami, kteří o takových koncepcích přemýšlíme, nejsme o nic hmotnější. Zarážející na těchto myšlenkových modelech je, že opravdu fungují.

V subatomární oblasti neplatí zákony příčin a účinků, ale zákony pravděpodobnosti. Ne nějaký mechanistický, předem vypočítaný model světa, ale právě zákony pravděpodobnosti jsou odpovědné za to, že hvězdy svítí, proud teče, železo žárem nejprve zčervená a pak zbledne, a za nesčetné další jevy, které dokážeme vnímat a prakticky využívat.

*Nyní se zřejmě řada čtenářů nemůže ubránit dojmu, že někteří teoretici nejsou asi tak docela v pořádku. Natolik absurdním místem vesmír prostě **nemůže** být. Bohužel je.*

*K tomu jeden příklad, zastupující všechny ty exotické zákonitosti „nové“ fyziky. Představme si nádobu, ve které je hrách. Podle určitých výpovědí statistické pravděpodobnosti – jak prý platí v mikrokosmu – by muselo být místo pobytu některých hrášků také mimo nádobu. Nikdo se zdravým rozumem by nepředpokládal, že pouhá **pravděpodobnost** přiměje hrášky, aby se náhle materializovaly mimo nádobu...*

*Přesně ten počet elektronů, který odpovídá statistické pravděpodobnosti, se objeví mimo atom nebo opustí předepsanou dráhu. Říká se tomu „**tunelový efekt**“. Vědci ho vypočítávají a technici na základě těchto výpočtů staví takové solidní předměty jako např. tranzistorová rádia a počítače. Bez tunelového efektu by neexistovaly ani tranzistory, ani diody, ani mikroprocesory a polovodiče, ani mnoho jiných předmětů každodenního života. A co navíc – neexistoval by ani život sám, protože pouze elementární částice, které díky tunelovému efektu překonávají překážku atomového potenciálu, se starají o to, aby vůbec hořel oheň hvězd. Je to dost podivné, ale je to nepopíratelný fakt.“ Konec citátu.*

Zdravý selský rozum se teď jistě vyděsil. Ale to není všechno. Během zhruba sedmi let se v lidském organismu vymění všechny buňky. Je pravdou, že neuronům to trvá poněkud déle, dříve se myslelo, že ty jediné má člověk po celý život neměnné, ale není tomu tak. Tak kdo je to vlastně ten „Já“? V sedmdesáti už není zhruba desetkrát ani potuchy po organismu se kterým jsme se narodili!

*V tomto konkrétním okamžiku se z našeho organismu vyloučily dechem, potem i odlučováním jinými způsoby, miliony atomů, které ještě před chvílí byly naší součástí. Je to ještě zajímavější, za tutéž dobu náš organismus **přijal** z okolního prostředí jiné miliony*

atomů, které se součástí nás staly. A nyní pozor! I s jejich pamětí! Sami to znáte, pocit zabydlení se, cizota jiného prostředí, de`ja vu již jednou zažitého a nebo snadnější učení z knihy používané dříve před námi nadaným studentem. A vstřebávání pocitů dobra i zla. Částice spolu komunikují a vědí co se kolem nich děje, protože vědomí je základní vlastností hmoty. Přitom ta samá energie, potažmo hmota, která za to všechno může, je zde již tak dlouho jako Vesmír sám, - jsme věční. *"Pokročilá věda se nedá odlišit od magie."*: Artur C. Clarke.

Mezi jinými objevy Nikoly Tesly je obzvláště zajímavý ten, který učinil při svém pobytu v Praze. Dospěl k přesvědčení, že celý nekonečný prostor je plný volné energie, která je mimo dosah našich smyslů. Odtud je již jenom krok k onomu dni, kdy jsem, ani se mi nechce říci kde, ale ano, na toaletě, kdy se organismus uvolnil a poskytl duši větší míru svobody, přišel na definici, jež mne svou jednoduchostí tolik zaujala, že ji na prubířském kameni vědění svého, i vědění vědeckého světa, testuji bez její porážky doposud:

Imaginativní myšlenka (duch, nebo duše) je příčinou, která váže volnou energii do vzájemně identifikovatelných celků (hmoty) v takto vytvářeném časoprostoru (Hála Jan 1965).

Imaginativní myšlenka je tak mocná, že její projektované formy doslova vytvářejí vnější realitu, o které věříme, že nám byla dána osudem, nebo okolnostmi. Podotýkám, že imaginativní myšlenka nejen člověka, ale i ostatní fauny a dokonce flóry. Tudíž svět, ve kterém se radujeme a trpíme, je ten, který si my sami vytváříme! Imaginativní myšlenka v sobě nese všechny vlastnosti tak zvaných tachyonů. Je sama prostředím bez času i hybatelem. Vzájemnou hyperinterakcí imaginativních myšlenek je neustále dotvářen Vesmír s celou jeho "hmotou", minulostí i zárodky budoucnosti. Tímto způsobem jsou události předpřipravovány. Lze do nich nahlédnout, dokonce je lze i ovlivnit svým vlastním myšlením.

Bylo by asi dobré objasnit pojem slova myšlenka v tomto kontextu. Etymologie pojmu samého nám říká, že myšlenkou rozumíme proces uvažování, myšlenkou můžeme rozumět i vůdčí ideu, myšlenkou rozumíme i kvasný proces v mozku, který je neuvědomělý a nechtěný a neustále nás provází a někdy dokonce až obtěžuje svou vtíravostí. Myšlenka jako pojem je tedy termín dost laxní, mlhavý.

Pro účely tohoto pojednání však musíme stanovit co přesně myšlenkou rozumíme nyní: **„Imaginativní myšlenka je tedy proces tvůrčí, který vytváří tlaky na apriorní tvorbu příčin v „chaosu pravděpodobnosti“ subatomárních částic v prostoru, jehož součástí jsme i my sami se svým důvěrně známým prostředím. Imaginativní myšlenka vymezuje zároveň prostor, v němž je zapouzdřena volná energie, kterou posléze**

vnímáme v trojrozměrném světě jako hmotu, imaginativní myšlenka je nositelem vědomí a paměti, prostředníkem mezi různými entitami, je i svědomím, jako souznění s řádem vyššího druhu. Takto pojatá Myšlenka - Energie – Hmota, je jedna z úrovní vědomé energie Nejvyšší Bytosti.

Budeme tedy nadále používat pojem „*Imaginativní myšlenka*“, pro to co je příčinou i důvodem podle výše uvedené definice a pojem „myšlenka“ ponecháme pro vyjádření běžné uvažovací činnosti.

A protože se pohybujeme v dokonale neznámém prostředí reálné abstrakce, kdy není možné vysvětlit fiktivnímu panu Vonáskovi jak chutná a voní mango když ho v životě ani neviděl, budeme si muset pomoci podobenstvími, ostatně nebudeme v tomto směru první (Ježíš, Mohamed, Buddha) a své vědí i pacienti doktora Moodyho (neschopnost vyličit své zážitky z pobytu mimo tělo pro nedostatečnost lidské řeči).

Zmínil jsem se výše o exoprostoru. Pokusím se přiblížit problematiku prostoru, exoprostoru a času analogií: *„Skoková existence vesmíru ve fázích existence-neexistence jako nekonečný spojitý film, kde naše "realita" je osvětlenými poli a exoprostor okamžiky klidu mezi jednotlivými obrazovými políčky. Tato „klidová“ políčka však obsahují nadčasové reálie celého nekonečného filmu (t.j. minulost a předpřipravující se zárodky budoucnosti). Tyto časové jednotky jsou velmi krátké, zhruba na úrovni 1 na minus čtyřicátou třetí/sec: oblast Jiffy. Mimochodem to umožňuje i koexistenci jiných Vesmírů, které však na nás nemají výrazný vliv. Samotný prostor je matematicky vyjádřen pojmem nekonečna tj. písmenem Alef, v abstraktním myšlení je dynamický charakter exoprostoru vyjádřen Alefem, který je Alefem umocněn.“*

Je mi líto, že tím kazím kšeft producentům filmů o cestování v čase, ale je pravdou, že do minulosti lze vstupovat v mimořádných stavech vědomí a tudíž tam nespáchat škodu, ale nikoliv mašinkami, byť seberažinovaněji zkonstruovanými. S budoucností je to však jinak. Ta doposud neexistuje. Je pouze předpřipravována, obrazně řečeno jako meteorologická předpověď. Citliví jedinci podprahově vnímají možné pravděpodobnostní myšlenkové obrazy toho co by mohlo být.

Každý z nás totiž, a to nikoliv jenom člověk, svými myšlenkami a následně činy, vnáší do již výše zmíněného systému pravděpodobnosti semena dalších událostí. Takto se budoucnost dynamicky rozvíjí.

Prosím laskavého čtenáře, aby si povšimnul, že vize velmi blízké budoucnosti jsou poměrně přesné a téměř nezměnitelné. Pokud se však posouváme v čase dál do budoucnosti,

jsou stále nepřesnější – ztrácejí se v mlze. Není divu, ani ten nejcitlivější jedinec není schopen postihnout efekt *motýlich křídel* dobře známý právě z meteorologie, který nám říká, že i nejmenší a nejméně očekávaná příčina může zvrátit stav, to je ona poslední kapka vody ve sklenici, která může být důvodem k přechodu do jiného stavu. Budoucnost je jak pohled do mlhy, tím kouřmem vidíme do nepříliš veliké vzdálenosti a to čím dále, tím nejasněji.

Ještě jinak. Staveniště budovy. Je rozlehlé, základy se betonují, sem tam se již rýsují zárodky pater, okolo leží množství materiálu. To vše vidí náš pozorovatel. Lešení se zdá být pevné, i když tam do toho úponu ve zdi nějaký hlupák nebo lempl zapomněl dát matici na úchytný šroub. Náš teoretický pozorovatel je schopen říci s určitou dávkou pravděpodobnosti, že pan Vonásek, takto zednický mistr, sebou sekne i s tím lešením. Není však schopen říci, zda budova bude administrativní, výrobní a nebo obytná.

Slíbil jsem Vám, že pro lepší ilustraci problému budu citovat z různých autorů: Nuže zde je další z nich: V zajímavé knize Alana Cartera – „Mágové“, jsem objevil dobré, ale hlavně pravdivé ozřejmění toho jak vize budoucnosti fungují doopravdy.

Cituji: „*Weiss (1990) rovněž analyzoval předpovědi, které vyslovil v letech 1970-1974 slavný americký jasnovidce polského původu H.J.Sakowicz. Sakowicz byl s to předpovědět zájemcům jejich osud ve smyslu délky života a přesného data i hodiny skonu. Když Sakowicz pronesl svůj první verdikt před svým klientem, šestadvacetiletým J.F.Arnoldem, jemuž vyměřil do budoucna pouhých šest měsíců života, mladík se takové předpovědi jen smál. Vždyť byl zdravý jako řípa, všichni jeho příbuzní se dožívali nejméně osmdesátky a i jeho rodiče dosud žili. On měl být prvním zesnulým v tak rozvětvené rodině? Samozřejmě že Sakowiczovu verdiktu za mák nevěřil a vůbec ho nenapadlo, že by se měl nepříznivé věštbě jakkoliv bránit. Zemřel však na infekci jater přesně v označený den a v určenou hodinu, aniž by mu i ti nejlepší lékaři dokázali pomoci...*

Podobně na tom byli i další lidé, kteří se z nerozumné zvědavosti chtěli dozvědět, kdy přesně dohoří svíce jejich života. Newyorský mág Sakowicz každému ze žadatelů bez rozpaků vyhověl a sdělil mu rok, měsíc, den a hodinu, v níž doblíká plamínek jeho života. Když však bez všech servítků předpověděl sedmatřicetiletému Perryemu H.Eastwoodovi, že zemře za tři roky, pět měsíců, šest dnů a sedm hodin, naprosto zdrcený Eastwood se Sakowicze zeptal, zda je možné se krutému osudu nějak vyhnout a jestliže ano, pak jakým způsobem. Sakowicz mu odpověděl dopisem ze dne 13. února 1972, z něhož cituji podstatné pasáže:

„Není zřejmě pravda, že existuje pouze jediná životní cesta. Každý den lze vkročit na jinou, tzv. paralelní životní dráhu, která Vás dovede úplně jinam než ta, o níž jste byl přesvědčen, že je ta pravá a po níž jste s přesvědčením kráčel ještě včera. Když však chceme

objevit jinou cestu a překonat osud, pak je zapotřebí zcela změnit styl života. Pokud jste například workoholický snaživec, či hyperaktivní horlivec, musíte osobnostní tempo podstatně uvolnit. Žít pomalu neznamena ovšem přestat žít aktivně. Rovněž musíte skončit s věcmi, které objektivně nemají vůbec žádnou cenu a které zbytečně odčerpávají energii. Prostředky totiž nejsou cílem naší cesty. Povinnost číslo jedna spočívá ve zřeknutí se uhrančivé moci peněz. Pokud jste dosud peníze jen hrabal, musíte je začít rozdávat jiným, potřebnějším, a přehodnotit úlohu peněz v lidském životě. Investujte peníze do lidí, do jejich morálky a chuti stát se prospěšným. Lidé se většinou mylně domnívají, že hodně vydělaných peněz může ospravedlnit fakt, že se stali pouhými roboty a zřekli se kultury, étosu a přemítání o smyslu života...

Pokud jste dosud, byť jen nechtěně, ostatním pouze škodil, musíte jim začít plánovitě a z přesvědčení prospívat. Jestliže jste žil jen pro sebe, musíte nyní chtít stát se obecně prospěšným. Princip úniku z nepříznivé osudové trasy spočívá také v tom, že se dostanete zcela do protikladu s tím, co jste ještě včera pokládal za zcela nezbytné, za svůj dosavadní smysl života.

Smysl života? Zdá se, že význam těchto dvou slůvek neopatrně přeceňujeme. Neexistuje totiž žádný objektivní smysl kromě stvrzení objektivního poznání, že snad nežijeme zcela zbytečně a proti zájmům ostatních. A co představují tato zase pouhá slova? Možná neškodit jiným, neškodit přírodě, neškodit sám sobě...

Ještě jedna podmínka pro Váš případný vstup na jiné životní nástupiště. Lidé se totiž v podstatě nikdy nedají přesvědčit jinými, že žijí nevhodně či nehodně. Pokud je o tom může někdo přesvědčit, tak to dokáže jen oni sami. A změna přesvědčení o smyslu a směru životní cesty znamená nejen proměnu jistých konkrétních názorů, ale zcela zásadní a úplný osobnostní přerod. Jestliže se však takto zásadně a definitivně přerodíte, pak snad lze změnit osud a vyhnout se i jeho původnímu verdiktu. Postačí Vám k tomu silná vůle, nezvratná víra o Vaší pravdě a o nutnosti, s níž je zapotřebí dobrat se nápravy nepříznivého stavu...

Obecně totiž platí, že déle žijí ti lidé, kteří mají splnit na zemi nějaký úkol, a předčasně pak umírají většinou ti, co tento svůj úkol už splnili, byť by to bylo poslání zcela malicherné. I v tom je možná Vaše příznivá šance...

Budete mít ještě větší šanci prozatím nezemřít, pokud se v duchu skutečně zapálíte pro nový veliký či malý úkol. Jak veliký a jak významný? To nelze říci. Není si však třeba myslet, že se musíte stát rovnou mesiášem. Osud nám totiž rád popřeje úkoly mnohonásobně skromnější. Třeba vysázení lesa, pomoc bližnímu v nouzi, odčinění starého hříchu nebo zřízení útulku pro opuštěná zvířata, případně...

Anebo! Na tento nový úkol musíte rovněž přijít sám, rozhodně v tomto smyslu svůj osud neoklamete. Většina lidí se nevykoupí ničím, i kdyby konali „dobro“ jak na běžícím pásu. Každý však má šanci se o to pokusit...

S hledáním nového úkolu a nového místa pro další osobní start však musíte začít hned. Jak však začít, když dosud nevíte vůbec nic? Třeba se právě chystáte přejít přes rušnou křižovatku na červenou s vědomím, že riskujete. Máte však možnost počkat na zelenou. Tímto bezvýznamným časovým posunem můžete možná rovněž dosáhnout proměny příštích, zdánlivě zcela bezvýznamných a až později význačných okolností. Můžete se také vrátit na výchozí místo, aniž byste nějakou křižovatku vůbec prošel. To je další možný způsob, jak se dobrat změny. Pouhé čekání na zelenou není však vždy nutně nejlepším východiskem, protože i při přecházení po naskočení zelené Vás může srazit neopatrný řidič.

Mám Vám takto zdánlivě nesmyslně radit dál? Vraťte se tedy nazpět do své kanceláře a zatelefonujte domů, že dnes vyjímečně nepřijdete. Vyspěte se na stole, nejezte, netelefonujte a dívejte se z okna na blikající město. Uvidíte, že už ráno budete moudřejší a že Vás zcela jistě něco význačného trkne. Anebo Vás nenapadne vůbec nic, což je také nesmírně prospěšné poznání...

*Napsal jsem vám toho tolik, že to zcela ztratilo smysl. Nedá se totiž efektivně radit mnoha slovy. Kdybychom totiž byli **oba** dost moudří, sdělili bychom si vše potřebné pouhým jediným pohledem...*

S úctou

Váš Sakowicz“

To je konec citátu a konec příběhu je ten, že pan Eastwood ještě v roce 1980 nejenom žil, ale i sdělil svůj příběh panu Alanu Carterovi a předložil mu dopis od pana Sakowicze, jehož podstatné pasáže jste si právě dočetli.

Pro účely této knihy z uvedeného vyplývá, že budoucnost není striktně dána nějakým nezvratným osudem, ale události nás přivádějí do situací ve kterých jsme nuceni volit a ne se jenom nechat „osudem“ bezmocně vléci. Tolik budoucnost a její předvídání.

Svémi myšlenkami připravujeme svou a nejen svou budoucnost, nebo chcete-li, Osud. Změnit, nebo ovlivnit ho můžeme pouze změnou a čistotou svého myšlení, jak velmi dobře a populárně píše Casey Treat ve svém díle "Obnova ducha mysli", jež je sice malé rozsahem, avšak velké významem. Ale abych dlouho laskavého čtenáře nezdržoval, přináším plné znění tohoto díla pana Treata:

OBNOVA DUCHA MYSLI

CASEY TREAT

Každý skutek začíná myšlenkou

Ježíš řekl, že i vražda začíná myšlenkou. Tak odkud přicházejí finanční nesnáze? Odkud přicházejí emocionální dilemata? Z myšlenek našeho srdce.

Chci, abys pochopil, že můžeš změnit postoj svého srdce. Když jednou změníš ten postoj, můžeš začít čerpat pozitivní věci. Místo toho, abys čerpal věci, které způsobují problémy, můžeš čerpat nové věci, které s Tvými problémy skončí.

Je-li Tvá mysl obnovená, můžeš čerpat lásku a pokoj. Můžeš čerpat odpuštění a trpělivost a všechny další pozitivní věci v životě. Je-li Tvá mysl negativní, čerpáš nesoulad, sváry a hořkost. Čerpáš hněv a depresi a jiné negativní věci v životě.

Pamatuj! Ty negativní věci na Tebe jednoduše nespadnou, Hořkost, hněv a deprese na Tebe nepřicházejí zvenku. Nejsou to malé obláčky plující oblohou, které by se čas od času snesly a zapršely na Tebe.

Lidé často říkají: „Vstal jsem na špatné straně postele,“ aby omluvili ty špatné věci, které vycházejí z negativních postojů jejich srdcí. Ale to, z jaké strany postele vstáváš, nemá nic společného s ovocem Tvého života.

Jiní říkají: „No, mám prostě špatnou náladu.“ Ne, to není „nálada,“ je to způsob myšlení. Někdo jiný řekne: „Dneska prostě není můj den.“ To je také jen způsob myšlení.

*Když se změní způsob Tvého myšlení, změní se celý Tvůj život. **Ty rozhoduješ** o tom, co se ve Tvém životě děje. **Ty rozhoduješ** o tom, jak daleko půjdeš.*

*To je závažné rozhodnutí. Můžeš si vybrat dobro, nebo zlo. Co chceš? Co si vybereš? Rozhodnutí není na Tvé rodině, na vládě, nebo Tvé firmě. Není ani na Tvém partnerovi. **Ty** se rozhoduješ mezi dobrem a zlem. Rozhodnutí, která jsi učinil, již zbudovala Tvůj postoj, a to, co zažíváš, je následkem toho, co si myslíš a čemu věříš. **Ty** rozhoduješ o tom co si vybereš. Ale pak to, co si vybereš, ovládá **Tebe**. Tak si vybírej opatrně!*

Koloběh života

Často ke mně přicházejí pro radu manželské páry s problémy v manželství a jeden z nich řekne: „Opravdu si myslím, že kdybych opustil svého partnera, můj život by byl mnohem lepší.“ Hovořím s nimi o tom, jak by mohli zlepšit svoje manželství a jak mohou napravit neshody a problémy. Ale když se vrátí příští týden, jeden z nich řekne: „No, já jsem se snažil dělat, co jste mi řekl, ale stále ještě myslím na rozvod. Kdybych mohl odejít, vše by bylo jiné a vše by bylo lepší.“

Když se zeptám, jak často se snažili vyřešit problémy odchodem, častokrát odpoví: „To je mé druhé manželství“, nebo „už třetí“, nebo „už několikrát jsem odešel a pak jsem se vrátil“.

Jinými slovy, vytvořili si způsob myšlení, který říká: „Když budu moci odejít z tohoto manželství a najdu si někoho jiného, něco jiného, můj život bude lepší.“

*Říkám jim, že toto manželství není nijak lepší než to minulé. **Oni** jsou pořád ti stejní lidé. Jejich problém nemá co do činění s jejich partnerem. **Oni** jsou tím problémem! Ale stále věří, že když vymění partnera, budou mít lepší život, i když poslední výměna partnerů život nezlepšila.*

Když přijmeš myšlenku, že se potřebuji změnit vnější věci, aby ses mohl cítit lépe, jsi uzamčen v nekonečném kruhu. Stal ses životním „běžcem.“ Utíkáš od vztahů, odpovědnosti a změny.

Nakonec utíkáš právě před tou věcí, která může Tvůj život změnit a tou je obnova Tvé mysli. Pokud se zastavíš a vymaníš se ze zvyku utíkat před Božím způsobem změny a zvolíš si nový způsob myšlení, Tvůj život se změní.

*Jeden moudrý člověk kdysi řekl: „**Kamkoli jdeš, tam jsi Ty.**“ To možná zní jednoduše, ale něco na tom je. Možná se snažíš utéci, ale kamkoli utečeš, neseš si sebou sebe. Jsou-li Tvé myšlenky špatné, způsobují špatné situace. Možná se budeš snažit utéci před Tebou samým, ale věc, která tu situaci opravdu kazila, je to, co je ve Tvé mysli. A špatné smýšlení s Tebou jde do další situace. Obnovou ducha Tvoji mysli můžeš přerušit ten kruh. Rozhodni se pro změnu svého smýšlení, aby se Tvůj problém neopakoval znovu a znovu.*

Pět kroků ke změně

Chci Ti povědět o pěti krocích, které přinesou změnu do každé oblasti Tvého života. Tyto kroky budou fungovat v manželství, financích, fyzickém zdraví a výchově dětí. Tyto kroky přinesou trvalou změnu. Později budu mluvit o konkrétních tématech, ale nyní chci zmínit základní principy.

*Prvním krokem je **odpovědnost**. Vezmi za sebe a svůj život plnou odpovědnost. Neobviňuj Boha. Neobviňuj svého partnera. Neobviňuj svého šéfa nebo souseda ani politiky. Vezmi na sebe plnou odpovědnost. Když to neuděláš, nic jiného Ti nepomůže. Nepřijmeš-li plnou odpovědnost za stav svého života, nebude fungovat nic. Dokud se nechopíš odpovědnosti, zůstaneš mimo kontrolu, neschopen změny. Budeš odsouzen ke stereotypnímu životu. Budeš bezhlavě běhat, ale zůstaneš na stejném místě. **Chop se odpovědnosti!***

*Dalším krokem je ověření. Ověř si, čemu věříš a co pokládáš za pravdivé. Ověř si, o čem si myslíš, že je správné a o co v životě jde. Ověř si, podle čeho žiješ a na čem zakládáš svá rozhodnutí. Když si nezhodnotíš, podle kterých kritérií žiješ, je možné, že žiješ podle kritérií, která jsou naprosto nesprávná. **Ověř si co si myslíš!***

*Třetím krokem je **odmítnutí**. Odmítni své staré časy. Odmítni staré myšlenky, které se k Tobě vrací a brání Ti ve změně. To je jeden z nejtěžších kroků, protože přerušit ty staré způsoby smýšlení je těžké. Častokrát, když jsem řekl, že se změním a budu myslet novým způsobem, zjistil jsem, že se znovu vracím k těm starým způsobům.*

Dám Vám praktický příklad. Moje žena Wendy a já jsme si o tomto chování mnohokrát povídali. Ona mi často říkala: „Nemluvíš se mnou o svých pocitech a neříkáš mi, co si myslíš. Místo, abys se mnou mluvil, vezmeš si noviny nebo zapneš televizi, a já se pak cítím opomíjená“.

Tak jsem si řekl: „Změním tenhle zvyk a začnu se svou ženou komunikovat a sdílet se s ní. Nebudu si místo toho číst noviny nebo knihy. Prostě se uvolním a budu se s ní sdílet.“

***Opravdu** to chci udělat. Víím, že je to správné rozhodnutí. Přemýšlím o tom a rozhoduji se, že začnu myslet novým způsobem. A najednou zjišťuji, že dělám zase ty staré věci. Opět jsem ve svých starých kolejích, moje žena je opět frustrovaná a říká mi: „Zase to děláš! Čteš si knihu nebo se díváš na televizi. Proč se nezměníš?“*

Chci se změnit a rozhodl jsem se pro změnu, ale opět dělám ty staré věci. Vím, že se s něčím takovým umíte ztotožnit, když přijde na hubnutí, nebo utrácení peněz, nebo komunikaci s partnerem. Je spousta zažitých zvyků, které máme všichni společné.

*Co potřebuji udělat, je odmítnout své staré způsoby myšlení pokaždé, kdy se vrátí. Když ke mně přijde myšlenka, abych si vzal noviny nebo abych něco dělal sám, musím to odmítnout **dřív**, než tu myšlenku bude následovat čin. Abych zlomil zvyk bez rozmyšlení něco udělat, musím být bdělý, abych zachytil tu myšlenku a vypudil ji ze své mysli.*

Vědomě se musím chopit té myšlenky a říci: „Ne! To je negativní myšlenka nechci to dělat a nebudu to dělat.“ To zastaví ten cyklus ještě než se rozjede.

*Když negativním myšlenkám dovolíme působit a pak činíme pokání a děláme předsevzetí, že už to neuděláme, tím se ten nekonečný kruh nepřeruší. Způsob, jakým se dá přerušit je, když se myšlenky chopíme, ještě než se rozvine a zastavíme ji. Po několikáté se kruh již zastaví. Ale Ty potřebuješ zastavit ten kruh právě ve chvíli, kdy se snaží opakovat se. Už neprocházej tou stejnou rutinou. **Odmítni starý způsob myšlení!***

*Krok číslo čtyři je **opakování**. Zopakuj si nové myšlenky. Medituj nad svým novým způsobem smýšlení. Cvič se v myšlení nových myšlenek. Když pojedíš ve svém autě, místo toho, abys marnil čas posloucháním nějaké depresivní osobnosti v radiu, cvič se v novém způsobu myšlení. Místo toho, abys zabíjel svůj čas, cvič se v novém způsobu smýšlení.*

Dal jsem Ti příklad změny způsobu komunikace s mojí ženou. Začal jsem se cvičit v novém způsobu myšlení, když jsem jezdil autem, když jsem byl na obědě a když jsem byl sám v kanceláři. Opakoval jsem si tyto myšlenky: „Velmi rád mluvím s Wendy. Rád se s ní sdílím a komunikuji. Je dobré, že mám tak milou ženu, se kterou si mohu popovídat a říkat jí, jak se cítím a co si myslím. Opravdu se mi to líbí.“

Víš, dříve se mi to nelíbilo, protože jsem byl uzavřený a nebyl jsem zvyklý se sdílet. Ale když jsem začal obnovovat způsob svého smýšlení, naučil jsem se mít rád komunikaci se svou ženou.

Potřebuješ si opakovat a cvičit se v novém způsobu myšlení, jinak by se nikdy nestalo Tvou součástí. Opakuj si to, opakuj si to, opakuj si to. Můžeš to nazvat meditování, nebo opakování. Je to prostě opakování Tvých nových myšlenek.

Dejme tomu, že máš problém s penězi. Možná, že neustále utrácíš víc peněz, než máš. Tvoje kreditní karta je vybraná do minusu, tak si pořídíš novou a také ji hned vybereš! Možná, že sotva živoříš a jsi pozadu s platbami. Opravdu si potřebuješ opakovat nový způsob myšlení. Potřebuješ si opakovat nové myšlení o utrácení peněz. Místo sledování televize si začni opakovat nový způsob myšlení.

Mysli si: „Jsem rád bez dluhů. Je příjemné zaplatit za věci, když si je pořizuji a ne půl roku poté. Je dobré mít peníze v bance a mít zaplacené všechny své účty. Disciplinovaně spravuji své peníze. Peníze utrácím až po zaplacení všech účtů a po uložení pár peněz stranou, abych měl něco našetřeno. Ovládám svoje finance.“

Když si opakuješ tyto nové myšlenky, cvičíš se v novém způsobu myšlení o penězích. Takže, když přijdeš do obchodu a vidíš tam něco, co si nemůžeš dovolit, budeš mít nový způsob myšlení, který řekne: „Ne, já si to nekoupím, protože jsem dobrým správcem svých peněz. Svě peníze utrácím rozumně. Investuji své peníze. Šetřím si peníze. Nemrhám svými penězi.“ Opakováním těchto nových myšlenek posiluješ svůj nový životní styl a přinášíš změnu do svého života.

Pátým krokem je **ozvučení**. To znamená mluvit své nové myšlenky, aby zazněly nahlas. Stejně jako opakování, což je vlastně mluvení k sobě, potřebuješ své myšlenky ozvučit. Zjistil jsem, že když nebudeš své nové myšlenky vyslovovat, nikdy se novými nestanou, což znamená, že ve svém životě nikdy nic nezměníš. Musíš vyjádřit své myšlenky nahlas.

Možná Ti manželka vyčetla, že trávíš málo času s rodinou a Ty reaguješ: „No dávám ti peníze. Copak to nestačí?“ Ne, nestačí to! Tvá žena chce víc **Tebe** než Tvé peníze. Aby ses mohl změnit, potřebuješ dovolit novým myšlenkám, aby **zazněly** z Tvých úst.

Pak můžeš začít říkat například: „Velmi rád trávím čas se svou manželkou. Moc rád komunikuji a sdílím se se svou ženou. Rád chodím domů a trávím čas se svou rodinou.“

Možná jsou Tvým problémem peníze a neustále říkáš: „Pokaždé, když dostanu nějaké peníze, prostě mi nějak proklouznou mezi prsty. Prostě zmizí. Ani nevím, kam se ty peníze ztrácejí. Nemohu je udržet, asi mám děravé kapsy. Někdo mi je krade z bankovního účtu. Nikdy se mi nedařilo nic ušetřit.“

Pokud svůj problém vyslovuješ a opakuješ to, co je špatné, budeš mít i nadále to, co je špatné. Ale když začneš vyznávat věci nové a takové, jaké mají být, budeš mít, co chceš. Takže posledním klíčem k obnově Tvoji mysli je „ozvučení“ nových myšlenek ve Tvé mysli tím, že je vyslovíš.

Shrnutí pěti kroků

Je pro Tebe důležité plně pochopit těchto pět principů a proto je ještě krátce zopakuji.

Číslo jedna je **odpovědnost**. Mnoho lidí se odpovědnosti vyhýbá a pak nemá žádnou kontrolu nad situacemi kolem sebe. Když nad něčím nemáš kontrolu, nemůžeš to změnit. Nicméně pravdou je, že odpovědnost změnit se je na Tobě a Ty to **můžeš** ovlivnit.

Číslo dvě je **ověření**. Ověř si, čemu věříš, co pokládáš za pravdivé a co ses naučil. Jestliže ty věci nefungují, dej šanci novým myšlenkám.

Číslo tři je **odmítnutí starých cest**. Jestliže Tvé staré cesty způsobily problémy, které máš dnes, odstraniš je tím, že je odmítneš.

Číslo čtyři je **opakování nového**. Potřebuješ se chopit nových myšlenek, ale nestačí si je zopakovat jen jednou. Aby mohly fungovat, potřebuješ je vtisknout hluboko do své mysli, skrze obnovu a opakované používání svého nového myšlení.

Číslo pět je **ozvučení** nových myšlenek. To znamená, že je budeš mluvit. Opakuj si nové myšlenky sám pro sebe, říkej je své rodině a přátelům. To je tajná přísada, která v Tobě způsobí trvalou změnu. Když budeš nové myšlenky promlouvat nahlas, vtiskneš si je nadobro do mysli a budeš vidět pozitivní výsledky.

Pojďme v tomto vzrušujícím dobrodružství dál do Tvého nového způsobu života.

Budeš-li dělat těchto pět „óček“ – Odpovědnost, Ověření, Odmítnutí, Opakování, Ozvučení – začne tím proces změny. Přineseš do svého života nové věci. Změní se postoj Tvého srdce. Pak budeš mít něco nového, z čeho můžeš čerpat. Budeš mít něco, co změní Tvůj život. Mnoho lidí čeká na svou loď. Ale kdyby ta loď připlula, jejich myšlení by ji potopilo už v přístavu. Nejde o čekání na něco vnějšího, jde o vnitřní změnu.

Doufám, že Ti tato kniha pomůže prosperovat na duši. Prosperující duše má hojnost pokoje, radosti a úspěchu v každé oblasti života. Tyto věci musí být napřed v Tobě, a pak teprve kolem Tebe. Musí vycházet ze Tvého srdce. Prosperující duše je začátkem prosperujícího života.

Prosperitu Ti nezaručuje život v prosperující zemi. Lidé v nejbohatší zemi na světě často žijí na ulicích a nemají kde spát. Žijí na chodnících a spí v parcích nebo bydlí na velmi zanedbaných a špinavých místech. A přitom žijí v zemi, kde je možností prosperovat více, než si jen člověk dovede představit.

Jednou jsem viděl muže s velikou cedulí, na které stálo: „Nemám práci, nemám jídlo, nemám peníze. Pomozte prosím!“ Před sebou měl kyblík, do kterého chtěl aby mu lidé házeli peníze. Když jsem projížděl kolem něj pomyslel jsem si: „Oh, to je opravdu smutné. To je tragédie. Je mi ho líto.“

Stál na ulici s cedulí v ruce a mával na projíždějící auta. Ale než jsem ujel další míli, minul jsem čtyři podniky, kde měli vyvěšenou ceduli, že mají volná místa. Čtyři pracovní

místa! Místo toho, aby čekal, až přijde někdo, kdo změní jeho okolnosti, on sám mohl své okolnosti změnit.

To neznamená, že bych neměl slitování s ním nebo ostatními chudými lidmi. Ale faktem zůstává, že kdybychom vzali všechny peníze na světě a stejným dílem je rozdělili mezi všechny lidi, je v našem světě tolik bohatství, že by každý mohl mít přibližně dvanáct milionů dolarů. Do toho spadá i Čína, Indie a Afrika, každý muž, každá žena a dítě na planetě Zemi. Nicméně, kdybychom dnes rozdali veškeré to bohatství, za pět let by bylo vše opět při starém a většina těch, kteří jsou chudí dnes by byla chudá opět. To, co je v nás, ovládá to, co z nás vychází. Naše myšlenky, názory a postoje ovládají naše životy.

Neexistuje zdroj věčného mládí. Neexistuje žádné schéma na rychlé zbohatnutí. Nikdo nemůže změnit všechno kolem Tebe a zlepšit Tvůj život. Prosperovat vnějšně můžeš tehdy, když začneš prosperovat vnitřně. Skrze obnovu své mysli můžeš začít měnit svůj život. Dobrý postoj Tvého srdce vypůsobí dobrý život. Negativní postoj Tvého srdce vypůsobí jen negativní život.

Podívej se na své okolnosti a uvidíš, zda negativní myšlenky nepřevažují nad dobrými myšlenkami. Když ve Tvém srdci svítí výstražné světylko, začni investovat do pozitivní strany a omez své vklady do negativní strany, dokud neuvidíš pozitivní zůstatek v postoji svého srdce.

Nalezení svých myšlenkových „kořenů“

Už jsi někdy někomu řekl: „Já už jsem se rozhodl.“? Myslím, že každý z nás někdy něco podobného řekl, aby dokázal, že je schopen dělat nezávislá rozhodnutí. Nicméně naše „nezávislé“ rozhodnutí se často zakládá na starých informacích naprogramovaných v naší mysli. Jednoduše z naší podvědomé mysli vezmeme staré informace a prezentujeme je v podobě „rozhodnutí“.

Tak co se stane, jestliže máš uložené nesprávné informace? Aniž by sis to uvědomoval, použiješ je, abys udělal nesprávné rozhodnutí. Potřebuješ se naučit, jak objevit oblasti Tvého myšlení, které vedou ke špatným rozhodnutím. Není složité změnit myšlenkové procesy, ale nestane se to okamžitě. Proměna smýšlení chvíli trvá. Je zapotřebí udělat těch pět kroků, o kterých jsem mluvil v minulé kapitole.

Můžeš změnit jakoukoliv část svého života: fyzickou, duševní, duchovní, finanční i sociální. Každá oblast Tvého života může být změněna. Klíčem je proměna Tvé mysli a způsobu Tvého myšlení. Ty rozhoduješ o tom, co si budeš myslet, a pak Tvé myšlení rozhoduje o tom, co se ve Tvém životě stane. Tak si své myšlenky vybírej opatrně!

**Tolik dílo pana Casey Treata. Je to mocná zbraň v boji se sebou samým i s prostředím,
ve kterém se pohybujeme, nebojme se ji tedy používat dnes a denně!!!**

Síla modlitby.

Někde v začátku této knihy, tuším ve zmínce o Islámu jsem řekl, že bude ještě řeč o modlitbách. Modlitba je příkladem soustředěného vnášení příčin do nejbližší, nebo i vzdálenější budoucnosti. Člověk pronášející modlitbu je ve stavu vědomého nátlaku na dosažení toho co je mimo jeho obvyklé možnosti. Povšimněte si prosím laskavě, že člověk, který pronáší modlitbu je v hlubokém soustředění a v ústraní od každodenního ruchu, který by ho rozptyloval. Modlitba provází člověka už od pravěku, od animismu, přes polytheismus, až k monotheismu. Je to neustále tentýž proces, jenž má účinně zasadit semeno budoucích událostí. Tím, že je pronášena v hlubokém soustředění, nese v sobě modlitba všechny znaky imaginativní myšlenky.

Nutno však říci, že dobro nebo i zlo, které modlitbou vysíláme, se nám znásobeno vrací zrcadlovým efektem. Příklad: „Pane vlij v lidská srdce dobro, soucit a lásku“. Za nějakou dobu budete až překvapeni vzrůstajícím počtem vašich přátel. Nebo: „Dej ať sousedovi chcípne prase“ (Pro vysvětlení: Nezdravá závist, která nechce mít prase také, ale nepřeje úspěch druhému). V tomto případě se vyslané zlo bumerangovým efektem vrací k jeho tvůrci, sice ne ihned, ale zato spolehlivě, a obrazně řečeno, přijde i o chalupu, nebo ještě hůř, zchátralá chalupa zůstane, ale odejde zdraví a vytratí se přátelé. Ne nadarmo se říká, že se takový člověk „užírá závistí“.

Poněkud odbočím, ale k tématu se vrátíme - vše souvisí se vším. Náš pomyslný pan Vonásek pije nad míru, když se vrátí domů ztluče Mařku i s dětmi, krade kudy chodí a vůbec se chová hůř než to boží hovado. Dle společenských měřítek je to zajisté člověk zlý a hodný potrestání. Opravdu se k němu život chová tak jak si zaslouží, Mařka si narazila Pepíka, děti poslala k babičce a jedinou poštu, kterou pan Vonásek dostává, jsou soudní a exekutorské obsílky. Je prostě společensky neúnosný!

Skutečné **Zlo** však vypadá jinak. Opět za sebe nechám mluvit povolanejšího:

Co je to opravdové a čiré zlo?!

V této kapitole si dovolím použít výtah z úvodu k novele Artura Machena „Bílý národ“. Je pro účely naší knihy významný tím, že osvětluje světlé i temné stránky lidské duše z poněkud jiného úhlu. Autor, jakož i jiní autoři citovaní v tomto díle používají jazyk mnohdy těžkopádný, zatížený archaismy i způsobem líčení svých zkušeností poplatným své době. Opuštěme jim to – za nějaký čas bude i náš jazyk pro budoucí pokolení archaickým a těžkopádným. Fakta však budou stejná... Cituji tedy:

Ambrosius říká: „Čarodějnictví a svatost, to jsou jediné skutečnosti.“ Pokračuje: „Magie se ospravedlňuje prostřednictvím svých dětí. Ony pojídají půlky chleba a pijí vodu s mnohem větší radostí, než byla radost epikurejců.“

„To mluvíte o světcích?“

„Ano. A také o hříšnících. Myslím, že upadáte do častého omylu těch, kteří omezují duchovní svět na oblasti nejvyššího dobra. Bytosti vrcholně zvrhlé patří také do duchovního světa. Obyčejný člověk tělesný a smyslný nebude nikdy velkým světcem. Ani velký hříšník. Jsme většinou prostě jen stvoření plná protikladů a celkem opomenutelná. Jdeme svou cestou v každodenním blátě a nechápeme hluboký význam věcí a proto je v nás dobro a zlo ztotožněno. Je příležitostné a nemá význam.“

„Domníváte se tedy, že velký hříšník je asketa stejně jako velký světec?“

„Lidé velcí v Dobru jako ve Zlu jsou ti, kteří opouštějí nedokonalé kopie a míří k dokonalým originálům. Pokud jde o mne, o ničem nepochybuji: Nejvznešenější ze světců nikdy nevykonali „dobrý čin“ v běžném slova smyslu. A na straně druhé jsou lidé, kteří sestoupili do hlubin propastí Zla a kteří za celý život nespáchali nic, čemu vy říkáte „špatný čin“.

Opustil na chvíli místnost. Cotgrave se otočil k svému příteli a poděkoval mu, že ho představil Ambrosiovi.

„Je úžasný,“ řekl, „nikdy jsem neviděl tenhle druh ztřeštěnce.“

Ambrosius se vrátil s novou zásobou whisky a štědře oba muže obsloužil. Kritizoval krutě sektu abstinentů, ale sám si nalil skleničku vody. Chystal se pokračovat ve svém monologu, když ho Cotgrave přerušil: „Vaše paradoxy jsou děsivé. Člověk může být velký hříšník a přitom nikdy nespáchat žádné provinění? To přece neříkejte!“

„Naprosto se mýlíte,“ řekl Ambrosius, „nevytvářím nikdy paradoxy a chtěl bych je umět dělat. Řekl jsem prostě jenom, že člověk může být velký znalec burgundských vín a přitom nemusí nikdy ani ochutnat laciné víno u výčepů. To je vše a je to snad spíš truismus než paradox, nemyslíte? Vaše reakce vychází z toho, že nemáte ani nejmenší představu o tom, co může být hřích. Ó, ovšem, je vztah mezi Hříchem s velkým písmenem a činy pokládanými za provinění: vražda, krádež, cizoložství atd. Přesně stejný vztah jako mezi abecedou a nejgeniálnější poezií. Váš omyl je téměř univerzální, navykl jste si jako každý dívat se na věci společenskými brýlemi. My všichni myslíme, že člověk, který ubližuje nám nebo našim sousedům, je špatný člověk. A on je špatný ze sociálního hlediska. Ale nemůžete pochopit, že Zlo je ve své podstatě osamělá věc, vašeň duše? Průměrný vrah není jako vrah naprosto hříšníkem v pravém smyslu slova. Je to prostě nebezpečné zvíře, kterého se musíme zbavit, abychom zachránili svoji kůži. Zařadil bych ho spíše mezi dravé šelmy než mezi hříšníky.“

„To všechno mi připadá dosti podivné.“

„Ale není. Vrah nezabíjí z důvodů pozitivních, ale z důvodů negativních. Chybí mu něco, co nevrhové mají. Zlo naopak je naprosto pozitivní. Ale pozitivní ve špatném smyslu. A je vzácné. A je zajisté méně skutečných hříšníků než světců. Pokud jde o ty, které vy nazýváte zločinci, jsou to samozřejmě bytosti překážející a společnost má pravdu, že se brání, ale mezi jejich protisociálními činy a Zlem existuje posvátná přehrada, to mi věřte!“

Bylo už pozdě. Přítel, který uvedl Cotgrava k Ambrosiovi, bezpochyby to už vše slyšel. Naslouchal s unaveným a trochu výsměšným úsměvem, ale Cotgrave si začínal myslet, že jeho „šílenec“ je snad mudrc.

„Víte, že mě nesmírně zajímáte?“ řekl. „Domníváte se tedy, že nechápeme pravou povahu Zla?“

„Přeceňujeme Zlo. Nebo je podceňujeme. Na jedné straně nazýváme hříchem narušování společenských předpisů, sociálních tabu. Je to absurdní přehánění. Na druhé straně přikládáme tak nesmírnou důležitost „hříchu“, který spočívá v tom, že vztáhneme ruku na naše majetky nebo naše ženy, že jsme už úplně ztratili ze zřetele všechno, co je hrozné v pravých hříších.“

„Ale co je pak vlastně hřích?“ zeptal se Cotgrave.

„Jsem nucen odpovědět na vaši otázku jinými otázkami. Co byste pocítil, kdyby k vám vaše kočka nebo váš pes začali mluvit lidským hlasem? Kdyby růže ve vaší zahradě začaly zpívat? Kdyby kameny na cestě začaly růst před vašima očima? Nuže tyto příklady vám mohou dát neurčitou představu o tom, co je opravdu Hřích.“

„Poslyšte,“ řekl třetí muž, který se tvářil až do té chvíle velmi smířlivě, „zdá se, že jste v nejlepším. Já jdu domů, zmeškal jsem už tramvaj a budu muset jít pěšky.“

Ambrosius a Cotgrave se zabořili hlouběji do svých lenošek, když muž odešel. V mlze, která mrazivě zbarvila okna prvním úsvitem, bledla světla lamp.

„Překvapujete mne,“ řekl Cotgrave. „Nikdy jsem na tohle všechno nemyslel. Je-li tomu tak doopravdy, pak musíme všechno obrátit naruby. Potom by podle vás podstatou Hříchu bylo...“

„Chtít vzít nebe útokem,“ řekl Ambrosius. „Hřích dlí podle mne ve vůli proniknout zakázaným způsobem do jiné a vyšší sféry. Pak pochopíte proč je tak vzácný. Jen málo lidí touží ve skutečnosti proniknout do jiných oblastí, ať vyšších a nebo nižších, způsobem dovoleným nebo zakázaným. Je málo světců. A hříšníci ve smyslu, jakým já tomu rozumím, jsou ještě vzácnější. A geniální lidé (kteří v sobě leckdy spojují obojí) jsou také vzácní... Ale je snad obtížnější stát se velkým hříšníkem než velkým světcem.“

„Protože je to hluboce proti přírodě?“

„Právě proto. Svatost vyžaduje stejné nebo téměř stejné úsilí, ale je to úsilí probíhající cestami, jež byly kdysi přirozené. Jde o to, aby člověk znovu našel extázi, kterou poznal člověk před pádem. Ale Hřích je pokusem o dosažení extáze a vědění, jež nejsou a nikdy nebyly dány člověku, a kdo se o to pokusí, stává se démonem. Řekl jsem vám, že prostý vrah není nutně hříšník. To je pravda, ale hříšník je někdy vrah. Myslím například na Gillese de Rais. Podívejte se, jestliže je Dobro mimo dosah dnešního člověka, obyčejného společenského a civilizovaného člověka, pak je Zlo mimo jeho dosah ještě mnohem hlouběji. Světec usiluje znovu nalézt dar, který ztratil; hříšník usiluje o něco, co nikdy neměl. Shrneme-li to, začíná znovu s pádem. Naše vyšší smysly jsou tak otřelé, jsme do té míry prosáklí materialismem, že bychom určitě nepoznali skutečné Zlo, kdybychom se s ním náhodou setkali.“

„Ale cožpak bychom nepocítili přesto určitou hrůzu? Onu hrůzu, které jste se před chvílí dovolával, když jste mne vyzval, abych si představil růže, které by začaly zpívat?“

„Kdybychom byli přírodní bytosti, pak ano. Děti, některé ženy a zvířata pocítují tuto hrůzu. Ale u většiny z nás zvyklosti, civilizace a výchova utlumily a zatemnily přírodu. Někdy můžeme rozpoznat Zlo podle jeho nenávisti k Dobru, ale to je vše a je to čistě náhodné. Ve skutečnosti chodí Vladaři Pekel nepozorováni mezi námi.“

„Myslíte, že si sami nejsou vědomi Zla, které ztělesňují?“

„Myslím. Skutečné Zlo v člověku je jako Svatost a Genialita. Je to vytržení duše, která uniká vědomí. Člověk může být nekonečně, strašlivě špatný a nikdy to ani netuší. Ale opakuji vám, Zlo ve skutečném smyslu slova je vzácné. A myslím, že se stává stále vzácnějším.“

„Pokouším se vás sledovat,“ řekl Cotgrave. „Chcete říci, že skutečné Zlo je jiné podstaty než to, co obvykle zlem nazýváme?“

„Naprosto. Ubožák rozpalený alkoholem přijde domů a zabije kopanci svou ženu a své děti. Je to vrah. A Gilles de Rais je také vrah. Ale chápete propast, která je rozděluje? Slovo je náhodou stejné v obou případech, ale smysl je naprosto odlišný. Je jisté, že táž slabá podobnost existuje mezi všemi „společenskými“ a skutečnými hříchy duchovními, ale tady jde o stín a tam o skutečnost. Jste-li trochu teolog, jistě to pochopíte.“

„Přiznám se vám, že jsem nevěnoval mnoho času teologii,“ poznamenal Cotgrave, „Lituji toho, ale abychom se vrátili k našemu tématu, domníváte se, že Hřích je nějaká tajná, skrytá věc?“

„Ano. Je to pekelný zázrak, jako Svatost je zázrak nadpřirozený. Skutečný hřích se povznáší do takové výše, že nemůžeme naprosto tušit jeho existenci. Je jako nejnižší nota varhan, tak hluboká, že ji nikdo neslyší. Leckdy dochází k odhalením, k recidivám a ty vedou do blázince nebo k ještě hroznějším řešením. Ale v žádném případě ho nesmíte směřovat se společenskými přehmaty. **Vzpomeňte si na Apoštola: mluvil o „druhé straně“ a rozlišoval mezi milosrdnými činy a milosrdenstvím jako takovým. Jako můžeme rozdat všechno chudým, a přece nebýt milosrdní, tak se můžeme vystříhat všech hříchů, a přece být zlým tvorem.**“

„To je podivná psychologie,“ řekl Cotgrave, „ale přiznávám se, že se mi líbí. Předpokládám, že podle vás by mohl skutečný hříšník velmi dobře platit za neškodnou osobu?“

„Zajisté. Skutečné Zlo nemá nic společného se společností. Dobro ostatně také ne. Domníváte se, že byste byl pociťoval „rozkoš“ ve společnosti svatého Pavla? Myslíte si, že byste si byl „dobře rozuměl“ se sirem Galahadem? S hříšníky je tomu jako se světci. Kdyby jste potkal skutečného hříšníka a kdyby jste v něm rozpoznal Hřích, je jisté, že byste strnul hrůzou. Ale nebyl by pravděpodobně žádný důvod k tomu, aby se vám tento muž znelíbil. Naopak je velmi dobře možné, že kdyby se vám podařilo zapomenout na jeho Hřích, byly by vám styky s ním zcela příjemné!... Ne, nikdo nemůže uhádnout, jak je pravé Zlo skutečně děsivé!... Kdyby růže a lilie této zahrady začaly náhle v rodícím se jitru zpívat, kdyby nábytek tohoto domu se dal naráz do pohybu v procesích jako v Maupassantově povídce.“

„Těší mě, že jste se vrátil k tomuto přirovnání,“ řekl Cotgrave, „protože jsem se vás chtěl zeptat, čemu odpovídají u lidí tyto imaginární smělé kousky věcí, o nichž mluvíte. Ještě jednou, co je to vlastně Hřích? Měl bych rád konečně nějaký konkrétní příklad.“

Ambrosius poprvé zaváhal:

„Už jsem vám řekl, že skutečné Zlo je vzácné. Materialismus naší doby, který učinil mnoho pro potlačení Svatosti, učinil snad ještě více pro potlačení Zla. Země nám připadá tak pohodlná, že netoužíme ani stoupat, ani sestupovat. Všechno se děje tak, jako by specialistovi pro peklo nezbyvalo než se omezit na čistě archeologické práce.“

„Avšak zdá se, že vaše zkoumání se rozšířilo až na přítomnou dobu?“

„Vidím, že máte opravdový zájem. Nuže přiznávám se vám, že jsem opravdu shromáždil některé dokumenty...“

PROSTŘEDKY.

Až potud tedy Artur Machen. Vůle Nejvyšší Bytosti nás prostřednictvím Svědomí vede cestou Dobra k Řádu vyšších úrovní, zatímco Hříchy Zla nás strhávají zpět k Chaosu.

Proč jsme si tento úryvek z úvodu k novele „Bílý národ“ vlastně prošli? Protože jsme se dostali na území hlupáky zprofanované nauky o nesmrtelné duši a to je téma ke kterému jsme dospěli nyní.

Duch, nebo chcete-li duše, je zpětně podle definice ke které se budeme neustále vracet: **(Imaginativní myšlenka (duch, nebo duše) je příčinou, která váže volnou energii do vzájemně identifikovatelných celků (hmoty) v takto vytvářeném časoprostoru)**, obdařen silou imaginace, která působí v trojrozměrném prostředí koncentraci volné energie do „zapouzdřených“ stavů, které jsou nám důvěrně známy jako hmota, přičemž je hmota pouze jednou z forem vědomé energie Nejvyšší Bytosti.. Tušení cíle nám říká, že někde na „konci“ je symbióza **reality exoprostoru** a naší „reálné“ trojrozměrné existence.

Tvrdil jsem na počátku, že vám dávám k dispozici i prostředky. Když to říkám, hodlám to i dokázat a to konkrétně u každého z vás. Stačí k tomu jen opravdu málo. Zklidněte hladinu jezera svých myšlenek, uzamkněte svoje smysly. Každý znáte selektivitu například sluchu. Aby jste slyšeli i v hlučném prostředí svého přítele, dokáže váš sluch odfiltrovat i silnější zvuky, než je jeho hlas a vy mu až do určité míry hluku rozumíte. Totéž umí i další smysly. Čili, když říkám uzamkněte své smysly, mám na mysli vámi vynucenou selektivitu ve prospěch vnitřního klidu. Indové říkají, že lidská mysl, „číta“, je jako opice opilá, kterou uštkl štír a ještě se zbláznila. Tím říkají to, co na jiném místě tohoto díla v kapitole „Realita“ míním i já: „myšlenkou rozumíme i kvasný proces v mozku, který je neuvědomělý a nechtěný a neustále nás provází a někdy dokonce obtěžuje svou vtíravostí“. Smysly uzavíráme proto, že vstupujeme do druhé etapy, kdy utišujeme myšlenky. Dost veliký úspěch je, když dokážete

poctivě nemyslet na nic více než třicet sekund. To znamená nemyslet **ani na to, že nesmíte na nic myslet**. Nic násilného, uvolněte se. Pomáhá soustředění se na bod těla, doporučuji nejlépe v krajině plexu solaris.

Řeknu vám, co se s vámi bude dít potom, aby jste na to byli připraveni. Než opustíte tělo, budete mít poprvé nepříjemný pocit paniky nad ztrátou kontroly. Nemusíte se bát, v okamžiku kdy vás opustí dosavadní smysly se ihned vybaví smysl nový, který jste ještě nepoznali, a ten vám okamžitě dodá důvěru, stane se vaším průvodcem a oporou a zajistí vám i bezpečný návrat do tělesné schránky. Ocitnete se v prostředí, o kterém budete **s naprostou jistotou vědět, že toto je ta pravá realita**. Na každou správně položenou otázku dostanete okamžitě odpověď formou osobního prožitku a bude vám jako člověku, jenž vyšel z temného sklepa do jasného letního dne. Dále nemá na tomto místě smysl jakékoliv líčení, protože je za hranicemi sdělitelnosti a jazyk by ho oděl do nesmyslnosti.

Podotýkám, že je zapotřebí, aby tělesná schránka, která leží, či sedí u vás doma, nebyla obtěžována a to ani v dobrém úmyslu, protože pouto mezi touto hmotou a tím, čím skutečně jste, je v této chvíli křehké a zranitelné.

Po návratu již víte a máte jistotu, že vaše zdejší existence má hluboký smysl, vážíte si života svého i životů jiných tvorů a máte též jistotu, že smrt je jenom začátek. Proto z ní nemáte strach, ale ani ji nevyhledáváte. VÍTE!

Říkal jsem, že je to jednoduché. Není to tak docela pravda, je to ten nejsložitější proces který znám. Při řadě pokusů se naučíte nejprve trpělivosti. Poté se začnete měnit sám, či sama. Zjistíte, že musíte dodržovat určitá pravidla duševní hygieny. Až budou vaše myšlenky čisté, postoupíte dál. Tato pravidla nejsou samoúčelná. Změny ve vaší mysli zabrání zneužití získaných vědomostí v budoucnu. Stáváte se lepším člověkem. A teprve jako lepší člověk můžete vstoupit. A toto je ta cesta dobra, o které hovoří Artur Machen výše. Objevení ztraceného.

Cestou Zla je temná část kontemplativní magie. Musíme si vysvětlit o co jde. V průběhu věků lidská mysl stvořila i mnoho zosobnění bohů a démonů vybavených nejrozličnějšími atributy, a celý panteon strašidel a strašidýlek. Nic nezaniká. Ale protože byli zapomenuti a opuštěni, přemoženi bohy silnějšími, které opět stvořil ve své nevědomosti člověk imaginací svých myšlenek, neprojevují se v našem životě výrazným způsobem. Obývají temná zákoutí našich myslí, utopeni hluboko v povědomí společenské paměti. Což neznámá, že neexistují! Zlo hledá zkratky k získání sil, které člověk nikdy neměl. Zde nebudu vysvětlovat jaké že to zkratky jsou - proč dávat nerozumně nápovědu?! Nakonec, parapsychologické projevy jsou pouze odpadním produktem na Cestě k Poznání. Zlu je

naprosto jedno, že samo bude zničeno, žije pro pomíjivé okamžiky výjimečnosti a naprosto nechápe, že z nich „ovládajících“, se již na samém počátku stali ovládaní, jak výše popisuje Artur Machen.

„Pravdou je, že Nejvyšší Bytost, Stvořitel a Udržovatel, Jediný Bůh, existuje. Je celý obsažen v celém Vesmíru. A právě tak je celý obsažen v zrnku písku i jediné subatomární částici.“

V tomto kontextu považuji za dokonalou definici Mohamedovo zvolání: „Není boha kromě Boha“. A to v jeho době bylo vrcholem poznání a zůstalo takovým i doposud.

Abych odstranil antropocentrické atributy z pojmu Boha a případné pohlavní označování a hlavně odlišil předmět poznání od různých „bohů“, budu nadále důsledně používat nejlépe vyhovující pojem „Nejvyšší Bytost“, který nejvýstižněji zahrnuje atributy, kterými je vybaven, tj.: Stvořitel, Vševědoucí, Slitovný, Soucitný, Milosrdný, Nejmoudřejší, Všemohoucí, ale i Spravedlivý a Trestající, etc., etc., protože je pouze Jeden, ale označován různými jmény, což vede ke zmatení pojmů a lživému pocitu, že právě to označení, které používám já, je jediné správné a všichni ostatní jsou d'auři, gojové a pohaní (podle národností). Je až směšné jak lidé nechápou, že jsou součástí této Nejvyšší Bytosti, bez rozdílu jejího pojmenování!

Nejvyšší Bytost, Stvořitel a Jediný Bůh je jedinou entitou ve Vesmíru a existenci Všeho. On je Tím, který udržuje v chodu Veškerenstvo, On je tím, kdo je příčinou všeho bytí, On je Jediný. Z tohoto postulátu vyplývá, že Ďábel neexistuje samostatně, ale je nutným reversem samotného Boha. Dobře to je řečeno v hinduistické nauce o Šivovi, také zde je zpodobněn jako Stvořitel a Ploditel, ale též jako Bořitel a Ničitel. Ne nadarmo je řečeno: „Milujte Boha a bojte se Ho“. Učení nám říká, že Bůh člověka (a nejenom člověka) učinil k obrazu svému. Tím je řečeno, že i my v sobě neseme Dobro a Zlo, ale právě tak, jako náš Stvořitel, se zlem v sobě zápasíme, někdy úspěšně, někdy méně úspěšně. Všechna vítězství Dobra v nás, jsou i vítězství Dobra v rovině Boží. Nebýt převeliké chamtivosti v nás, byli bychom dobrými dcerami a syny Božími. Nejvyšší Bytost v nás klade velké naděje pro Cestu k Řádu Vesmíru a společně s námi, obrazně řečeno, pláče při našich pádech, zapříčiněných nenasytostí.

Vědci dobře vědí, že mohou zkopírovat naprosto přesně každou buňku, která je v přírodě schopná života, ale ona přesto schopná života nebude v tom pravém smyslu slova, protože jí bude něco scházet. Něco, co by bylo možno nazvat „dechem života“, čili tím, co ji oživí a učiní samostatnou reprodukční a **vývoje schopnou** jednotkou.

Všemi hlubšími naukami o Nejvyšší Bytosti prolíná Její Láska, Milosrdenství, Soucit, Spravedlnost, Vševědoucnost, Všudypřítomnost a Všemohoucnost. Někteří lidé totiž dokáží v okamžicích prozření pochopit a poznat pravou skutečnost své podstaty. „Kdo jsem?“ a „Kudy kráčím?“ a „Kdo je to já?!“ Ti mnou s oblibou citovaní Indové (někteří) říkají: Dvacet let jsi jinochem, do čtyřiceti se staráš o rodinu (tenkrát byl kratší průměrný věk) a poté odejdi do ústraní a hledej moudrost! Platí přirozeně i pro ženy. Ze své vlastní zkušenosti vím, že jsem byl dlouho hloupé tele. Ale pořád mne k sobě něco táhlo, něco, co jsem nebyl schopen dobře specifikovat. Dnes vím, že to bylo volání Nejvyšší Bytosti, která mne přes všechny moje chyby a prohřešky k sobě volala a táhla. Doposud nevím zda jsem již dozrál (co to vlastně je?). Ale bylo mi dopřáno poznat své účastenství na kování nového Vesmíru a byl mi též dopřán pohled na minulost i předpřipravovanou budoucnost lidstva.

To, na čem bude záležet až odhodíme obnošený kabát svého těla je, kolik jsme v životě milovali ve smyslu Agapé (Láska ke všemu stvořenému) a kolik jsme získali vědomostí (školou, vlastním hloubáním, životními zkušenostmi, ale i vlastní bolestí a rozdaným štěstím). Vidíte jak těžce se předává zkušenost získaná mimo tělo, přesto, že dobře vážím svá slova. Lidská řeč je nedokonalým komunikačním prostředkem, jenž více zatemňuje, než objasňuje. V podstatě nechtěně slouží ke lhaní sobě samému i jiným. To proto, že ji každý z nás od narození vnímal za jiných okolností a nuance řeči se staly odlišnými a chyby se násobí.

Ztráta a znovobjevení Svědomí.

Do téměř idylického prostředí doby ranného počátku dvacátého století, kdy se slova jako Čest, Mravnost, Hrdost, Vlastenectví, Slušnost, Počestnost, Pravdomluvnost, Úcta, Láska a jiná podobná nejen vyslovovala, ale žilo se jimi, vpadly dvě světové války. Z rozčarování lidí nad vlastní slabostí vzniklo hnutí „realismu“, které se rozvinulo jako nešlechtěný plevel a vesele bují doposud. Nová manýra objevování hnusu a používání slov ze slovníku dlaždiče, či přístavního dělníka, nahradila výše uvedená slova ušlechtilá a vyhradila

je pro příště politickým lhářům. Lásku nahradil Sex, Hrdost nahradila Pýcha, Pravdomluvnost Podvádění a podobně. Dnes se lidé stydí pomoci druhým, ale považují za vysoce zábavné jim ubližovat a škodit. Před těmito válkami byl idolem hrdina, po nich padouch. Děti odchované na ulici drogami, nebo doma filmy plnými krve netuší, že čas pracuje proti nim a jejich děti jim to stonásobně vynahradí. Jmenovatel je společný – bagatelizování a ztráta svědomí.

Dost kritiky, tím, že jsem tu celou dobu za komunistické nesvobody žil, nesu podíl své viny. Co je však horšího, i do zemí tradičně vzájemnou úctou odchovaných lidí nyní „výdobytky“ průmyslové revoluce zanášejí náš životní styl a tedy pokřivení páteří. Nejsem škarohlíd, protože znám historii a vím, že tato se opakuje v sinusoidě. Lidsky řečeno, výkyvy kyvadla dějin nesmí jít ode zdi ke zdi, aby si o ni lidstvo pokaždé nerozbilo čenich. Jednou by totiž mohlo opět narazit na atomovou sekeru...

Po mnoha nezdařených revolucích, zaměřených na změnu životních podmínek, přichází čas k evolučnímu skoku, který je zaměřen na duchovní podstatu člověka.

Podmínky nazrály. Rozvoj technologií (Internet, mobilní, počítačová a satelitní technika) zvýšil míru komunikativnosti mezi lidmi. Každý z nás má dnes přístup k vědomostem, o jakém se lidem v minulosti jen tajně snilo. Ale jak bylo moudře řečeno v knize „Mart'anská kronika“, básníka sci-fi, Raye Bradburyho, čím je vyspělejší technologie, tím bezcennější je její brakový obsah. Záleží tedy jen na každém z nás jakému obsahu dáme přednost, čili jakým informačním hodnotám určíme prioritu. Na netu je dnes kromě porna možné také číst téměř každou knihu, která kdy byla napsána. Můžete přelouskat Bhagavatgítu s jejími více než 60.000 verši, nebo Védanty, čili konec Véd, lépe řečeno Upanišady, čili usednutí, rozuměj s učitelem. Můžete se podívat na nejnovější výzkumy ve všech oblastech lidského poznání. Budete překvapeni jako jsem byl i já, že mnoho objevů bylo učiněno různými lidmi na různých místech světa v téměř stejnou dobu, nezávisle na sobě, namátkou problematika teorie relativity řešená synchronně slepým a hluchoněmým geniálním devatenáctiletým Johnem McKenzim v USA ve stejné době, kdy muzikální Albert Einstein na této problematice pracoval ve staré dobré Evropě. A to je pouze potvrzení teorie synchronicity C. G. Junga, že se dějí věci vzájemně podobné, bez viditelné souvztažnosti v různých místech prostoru. My však víme, že byly dlouho předpřipravovány právě imaginativním myšlením v nekauzalitě mimo oblast časoprostoru a vzorec jednou vyzkoušený se pro úspěch rád opakuje.

Jsem rád, že patřím k lidskému druhu a to i po výtkách z kapitoly „Pokora“. Minulost nezaniká a budoucnost si připravujeme sami. Bylo by vhodné si to hluboce uvědomit a pamatovat. Můžete si z netu vytáhnout i videozáznam toho amerického mládence, který sedí

před Kapitolou, více než metr vysoko bez opory ve vzduchu, v hluboké meditaci. Tento snímek prošel v roce 2009 všemi médii i těmi našimi českými, jistě ho má v archivu i ČT1. Jeho jednání nepatří do kategorie zla. Chápu ho, chtěl upozornit, že se právě nyní, ve špatném období Kalijugy, paradoxně chystá pozitivní změna našeho myšlení. Velmi ho chápu!

Všechny náboženské systémy byly vytvořeny pro jiné těmi, kdo toužili po ovládnutí druhých, samozvanými vykladači Božích slov. Pro příklad nemusím chodit daleko. Moje ctihodná maminka, která pocházela z Moravy, byla hluboce věřící katolička. Vždy v neděli chodila na „hrubou“ mši od deseti hodin dopoledne. Brala mne sebou a tak jsem byl svědkem toho, s jakým zaujetím naslouchala „panáčkovi“ na kazatelně. Byla hluboce dojata a oči jí po zpovědi zářily jasně. Kázání skončilo a moje dobrá matka šla s ostatními olíbat kamenné nohy soch svatých. Poté vyšly do denního jasu před kostel a „zbaveny“ všech hříchů, začaly pomluvami, klepy a drby plodit hříchy nové... Ani ji nenapadlo, že existuje analogie mezi chováním jejím, „křesťanským“, a chováním „pohanů“, které měla ve veliké nelibosti pro jejich klanění se kamenným modlám.

Podobné jevy existují ve všech náboženských systémech, viz svatý černý kámen Kaaba z Mekky, nebo Zeď nářků v Jerusalemě a jiné a podobné. Mimochodem, tentýž „panáček“ mojí milované mamince a ostatním věřícím v době komunistického útlaku dobrotivě vykládal slova Bible, že musíme poslouchat vrchnost, což bráno z nadhledu bylo zajisté naprosto kontraproduktivní. Dokonce i ti ateističtí komunisté jistým způsobem věřili v Boha, protože logika nám říká, že není přece možno bojovat s něčím co neexistuje!

Co tím vším chci říci? Tím, že byly vymyšleny postupy, vyřazující lidské svědomí okamžitým zbavením se hříchů, kupříkladu zpovědí nebo tvrzením, že se nikdo nemusí na konci života nikomu zodpovídat, bylo dosaženo pravého opaku cíle. Lidské plémě je zařízeno tak, že když nad ním není karabáč tak zpychne a pustne. To, co se stane poté až odejdete z tohoto slzavého údolí, nebyl lidem nikdo schopen pravdivě říci.

Jediná cesta k Bohu, k Nejvyšší Bytosti, k Stvořiteli všeho projeveného, je pouze namáhavá cesta osobního poznání, osobní odpovědnosti za své činy a neustálé hledání Pravdy pomocí Svědomí, rozvojem Moudrosti, Soucitu a Vcítění se do jiných tvorů, protože právě oni, ať nám příjemní, či méně, jsou také naší součástí!

Nikdo z nás tu odpovědnost nesejme. Ani zpovědí, ani obětmi. Dokonce i proroci pouze ukazují cestu, ale nemohou umírat za naše hříchy na kříži, protože ty hříchy jsou výlučně naše.

Ano, zajisté, existuje mimo tento prostor temné místo k meditacím o svých skutečích, a zde je soudcem i tím kdo trestá, naše vlastní svědomí, tak hrozné, jak ho ještě neznáte. Tisícero násobně silnější a nelze ho potlačit a zahnat do kouta, protože v těchto místech není svobodné vůle. Ve vši nahotě si zde do nejzážšíh důsledků uvědomujete následky svých činů. Prožíváte bolest, kterou jste zavinili, trpíte s poškozenými, cítíte to co cítili oni, poznáváte všechny následky svých činů i pro sebe sama a vaše obnažená duše bezhlase skučí vnitřní trýzní a studem bez úlevy. Milosrdenství Nejvyššího spočívá v tom, že vás vyšle po tomto poučení opět do třírozměrného světa k možné spáse vlastními silami a vlastní svobodnou vůlí.

Co je to vlastně ta „spása a smysl života“? Je to proces, ve kterém se obrazně řečeno, z nevhledné surové rudy kuje ryzí ocel nového Vesmíru, kde my všichni jsme přímými účastníky tohoto díla a každý je v tomto procesu po svém dalším zrození zařazen podle svých schopností a zásluh. Jak jsem již řekl na jiném místě, vše, doslova každá maličkost, má svůj hluboký smysl a účel, protože Nejvyšší Bytost je celá přítomna v celém Vesmíru, ale celá je také současně přítomna i v nejmenší subatomární částici, což znamená že i v nás.

Možná nepochopitelné, ale pravdivé. Vzpomínáte? Fyzika, hrášky zároveň v nádobě i mimo nádobu. Také to bylo nepochopitelné – vlastně je to těžko pochopitelné pro většinu lidí doposud. A to jsme opomněli problematiku vakuové fluktuace. To je ta mrcha problém, kdy se v prázdném prostoru, z čiré energie, pro nás z ničeho, rodí hmotné částice. Také výsledky pokročilé vědy! Není toho mnoho, pár kousků za sekundu na kilometr krychlový, ale v rámci pozorovatelného Vesmíru jeho hmotnost za tutéž dobu roste o mnoho bilionů tun. My však víme, že Vesmír není prázdným prostorem, ale naopak je plný neprojevené energie a tudíž ji nemůžeme jako takovou studovat. Zatím co se „seriozní vědci“ typu pana Grygara dohadují jak Vesmír zanikne, uniká jim, že se doposud neustále rodí a o svém zániku nechce slyšet ani slovo. Samotný Vesmír vznikl oproti nesmyslnému Velkému třesku gigantickou vakuovou fluktuací - "Nejvyšší bytost se probudila" (Bráhmova noc a Bráhmův den“). Tak došlo k počátku věcí všude ve stejném okamžiku, tím nepopírám další vývoj. Pokud jde o Edwina Powella Hubblea tzv. "rudý posuv spektrálních čar" (1929), světlo opravdu "stárne", jeho kinetická energie je ovlivňována změti gravitačních polí, kterými prochází, což dokazuje "paradox" že námi obývaný prostor není zahlcen zničujícím zářením, avšak sporadicky se vyskytují i superenergetické částice, urychlené gigantickými energiemi při průletu v těsné blízkosti Schwarzschildova poloměru černých děr.

Opravdu bych těmto vševědům rád dopřál zážitek z pobytu mimo tělo. Jen tímto způsobem si z vlastní duchovní zkušenosti totiž můžeme vysvětlit také například pokročilé vědomosti starých národů i jejich dovednosti.

Moje technika psaní připomíná filmovou prolínačku, kdy si z jedné scény odskočíme do druhé. Má to dobré důvody. Pokud laskavý čtenář pečlivě vnímá psané slovo, pak mu ve vhodné chvíli „naskočí“ podprahově správná asociace vedoucí k porozumění. A pro hlupáky a arogantní ignoranty toto dílo nepíši.

Nyní tedy již víme jak vypadá „peklo“, v mírnější podobě „očistec“. To vše si pečlivě připravujeme nyní a zde, s možností použít svoji svobodnou vůli. Máme k dispozici nástroj nejvyšší Bytosti, který by nás měl vést z Chaosu k Řádu, totiž Svědomí, jež je takto i kompasem naší nesmrtelné duše. Skutečnost je však jiná. Doposud jsme nedokonalí. Místo nápravy svých chyb říkáme příště a z příště často opakovaného se pomalu stává nikdy. Vzpomeňte si na své mládí. Mínilím tím věk kolem dvaceti let. Většina z nás měla velké ideály a čistou duši. Někteří psali, potají do šuplíku, aby to nikdo neviděl. Ujímalí jsme se ukřivděných, byli jsme idealisticky družní a každý z nás v sobě nesl kus mesiáše pro učazený a ponurý svět komunistického ghetta. Nemluvím o politice, ale o stavu duše. Potom přišla vojenská služba, založili jsme si rodinu a každý z nás byl přesvědčen, že jeho život nebude takový jako jeho rodičů... Místo jejich chyb jsme však začali dělat chyby jiné, protože život chtěl malé ústupky. Když se malé ústupky nahromadí, probudíte se jednoho rána někde, kde jste nikdy nechtěli být. A zpohodlnělým lidem je cesta zpátky uzavřena. Proto je nutné učinit první krok a začít bojovat se svou vlastní duševní pohodlností. Jak? Tato kniha obsahuje kapitolku věnovanou dílu pana Casey Treata. Vzpomeňte si, jak jsem k ní připsal, že je to silná zbraň v boji se sebou samým a aby jste se nebáli ji denně používat...

Analytické myšlení z mládí se postupem času, a s narůstajícím množstvím průběžně prověřovaných poznatků, stále více přechyluje k syntetickému způsobu myšlení. V průběhu tohoto procesu jsou neustále zpětnovazebně používány filtry jako Svědomí, Morálka, Láska, Nenávist, etc. Samotné filtry se navzájem korigují a vytvářejí žebříček hodnot. Takto lze dojít k moudrosti ("Procesy v autonomních kybernetických i organických systémech" Hála, leden 2006).

Možná, že jste si povšimli poněkud podivného názvu této kapitoly. Téměř jako by to nedávalo smysl. Věřte mi že dává. Nemá cenu udílet lidem dnešní doby jakákoliv příkázání či Desatera. Doba i prostředí se mění v souladu se záměrem Nejvyšší Bytosti. Jsou ale věci, které se nemění a ty platí v celém Vesmíru.

Pravidla jsou jako všechno geniální jednoduchá:

Nedělej nikdy druhému to, co nechceš aby on dělal tobě.

aneb

Čiň druhým tak, jak chceš aby oni činili tobě.

To znamená: před každým svým činem jej nejprve posuď očima toho druhého. Moudrý člověk neuvažuje zbrkle, pouze v souladu se svými okamžitými zájmy, ale posuzuje každý svůj čin podle důsledků, které bude mít i pro jeho okolí. Po čase vám tento způsob uvažování přejde tak říkajíc do krve... V každickém okamžiku svého života jsme postaveni před volbu jak se rozhodnout: zdvihnout ten papírek co nám upadl a hodit do koše, nebo k němu přidat ještě „vajgla“? Maličkost? Ne! Z „maličkostí“ naší osobní vnitřní pohodlné nekázně se stává naše přítomnost přítěží pro ostatní tvory.

Pamatuj, že tvoje svoboda končí tam, kde začíná svoboda jiných.

Nyní je na čase, abych se vám vyzpovídal ze svého největšího hříchu, jenž mne trápí doposud: Jednou, v době svého mládí, jsem na prázdninách u babičky na Moravě šel na špacír do lesa u Lipiny. Byl nádherný letní den a v lese po dešti kuňkala spousta žab. Ani nevím co mě to napadlo, děti jsou v deseti letech kruté, začal jsem do nich tlouci prutem. Několik jsem jich tak zbavil života, až jsem udeřil takovou nepatrnou kuňku. Úder jí urazil jednu ze zadních nohou a ona k mému úděsu začala řvát jako zraněné malé dítě. Nikdy bych nevěřil, že dovede tak hlasitě a bolestně plakat! Její křik se rozléhal po celém lese a já v panice prchal z místa a plakal jsem také. Z jejího hlasu jsem totiž cítil bolest nevinného tvora, ten hlas mne obviňoval z bezdůvodného ublížení slabému, ten hlas byl mementem mé hlouposti a zbabělosti, protože jsem v sobě nenašel ani odvahu ukončit její trápení. Dodnes slyším ten hlas pokaždé, když mě napadají obecně používané cesty k osobnímu prospěchu na úkor jiných. Nejvyšší Bytost dopustila, abych se poučil o své sounáležitosti se všemi živými tvory. Odpusť žabko, kéž bych to mohl vrátit!

Kam směřujeme?

Jemnější vždy ovládá to co je hrubé: Imaginativní myšlenka čistou energií, zapouzdřená čirá energie našich 90% vody v těle, našich 90% vody v těle kovové nástroje až po počítače a toto společně následně hrubou přírodu kolem nás. Na počátku všeho je nekonečná energie nejvyšší Bytosti. Říkejme jí tak z nedostatku jiných vhodnějších označení, protože je nadána inteligencí a citem.

Absolutno a svět jsou jednotné ve své rozdílnosti, hlásal ve 12-tém století Rámanúdža. Brahman (to Brahman, ne ten bráhman) je jedno, ale není neosobní, není bez vlastností. Jemu náleží úcta, láska, oddanost, Bhakti.

Je to skutečně náš stvořitel a Pán života, i když proces stvoření trvá celé eony věků a probíhá doposud. Naše existence není samoučelná, jsme nástroji Nejvyšší Bytosti, vybavenými svobodnou vůlí a tedy podrobenými i procesu zdokonalování. Právě tak jsou jejími nástroji nejen všichni živí tvorové, ale též říše rostlinná. Bioelektrické pulzy jsou u rostlin měřitelné. K tomu dospěla věda, mimochodem, věda i v jiných oblastech dokazuje existenci vyšší vůle. Myslím tím přirozeně vědu pokročilou a ne rutinní lemply v pracně vybojovaných lenoškách.

Směřování všeho stvořeného v jeho Poslání, v souladu s vůlí Nejvyššího, k přetváření Vesmíru a jeho splynutí s vyšší realitou synergickým fázovým přechodem do společně sdílené reality, je smyslem existence lidí!

Anebo... Tohoto úkolu nebudeme pro svou sobeckost hodni a budeme tedy sdílet osudy dinosaurů a jiných neužitečných tvorů ve Vesmíru, jehož nejsme středem. Chamtivost je kořenem všeho zla, to je náš nepřítel kterého máme v sobě! Nejvyšší Bytost má k dispozici pro své dílo nekonečné oceány času...

V této knize nemohu uvést vše, protože jsem dost dlouho zvažoval, zda již došel čas a lidé, abych nezpůsobil více škody než užitku. Proto neuvádím fakta o technikách, které jsou dost možná zajímavější, ale i zneužitelnější, ale dal jsem možnost nastoupit Cestu způsobem možná pracnějším, ale zato bezpečným jak pro poutníka, tak pro ty které potká na své Cestě. Pamatujte, že Láska Nejvyšší Bytosti jde touto Cestou s vámi a jste pod její ochranou!

Nebudete to mít lehké, protože se dostanete do středu sporu mezi gnostiky, kteří upřednostňují přímou osobní zkušenost a uvědomování si Nejvyšší Bytosti a mezi kněžími

jakýchkoliv náboženských systémů, kteří vyžadují poddanství Bohu prostřednictvím jeho samozvaných prostředníků.

Uvádím na tomto místě svoji modlitbu. Ne proto, abych ji pro své vlastní uspokojení vnutil vám všem, ale pro poučení, že nejprve je zapotřebí poděkovat a ne sobecky jenom něco chtít:

„Nejvyšší Bytosti, náš Stvořiteli a Jediný Bože...

Děkuji Ti za všechno, co neustále činíš pro všechno Tebou stvořené.

Děkuji Ti též za všechno co činíš pro mne.

**Děkuji Ti za ochranu a ochraňuj mne prosím i nadále,
před nemocí, nouzí, mým i cizím sobectvím a před zlou mocí.**

Nejvyšší bytosti miluji Tě!“

K této modlitbě dodávám potom intenzivně přání a představu zdraví pro nemocné které znám, duševního klidu a pohody, pro ty které znám a je jim bídě, a tak podobně. Proč jen pro ty které znám? Odpověď je jednoduchá. Aby toto přání mohlo být účinné, musím mít jasnou představu potřebného. Žádám přece o nesobeckou potřebu osoby, za kterou nesu záruku její potřeby před Nejvyšším. Čiňte stejně, každý znáte potřebné ve svém okolí. Všeobecná přání míru a lásky jsou obsažena v Lásce k Nejvyššímu jenž je doslova ve všem.

A závěrem to, co je nesmírně důležité:

Důležité, a to podtrhuji, je aby se náš rozhovor nestal opět dogmatem jako různé náboženské systémy a neupadl do rukou samozvaných vykladačů názorů Boha a nebyl jimi v jejich zájmu zpotvořen! Toto není náboženský systém, je to poctivá osobní cesta každého jednotlivého člověka k Nejvyšší Bytosti, Stvořiteli a jedinému Bohu.

SKUTEČNÝM vyznavačům Jediného Boha by tato kniha neměla vadit. Oni totiž VĚDÍ, že co je zde napsáno, je též jinými slovy esoterickou pravdou jejich. Budoucnost tato slova upřesní ústy povoláných, které poznáte podle jejich lásky ke všemu stvořenému a tudíž i ke Stvořiteli. Nepovažuji se za proroka, ale v nejlepším případě za toho, který se s vámi právě podělil o své vědomosti. Posledním prorokem byl Mohamed...

Sebereflexe.

Od svých patnácti let se věnuji psychickým vědám. Prošel jsem si fáze spiritismu, staré Indie, Egypta, Izraele, amerických i afrických kultur a desítek jiných systémů abych se dostal k jádru věcí... a zanechal jsem je za sebou. Studoval jsem v šedesátých letech při zaměstnání FF-UK indologii (Děkuji pane profesore PhDr. Dušane Zbaviteli, DrSc., oba jsme byli mladí!). Věnoval jsem se psychotronice, než jsem poznal, že je pouze odpadním produktem na velké Cestě. To vše jsem okořenil fyzikou částic, kvantovou mechanikou, vakuovou fluktuací, tunelovým efektem, statistickou pravděpodobností, fakty, i pány Imannuelem Kantem, Nielsem Bohrem, Viktorem Farkasem, Moodym a spoustou jiných, k tomu jsem si zkritizoval Darwina, Einsteina i hloupý materialismus marxismu-leninismu a objevil jsem inspiraci intuicí, abych poznal jak zoufale málo toho ještě vím. Odpoutal jsem tedy ducha od jeho tělesné schrány a vstoupil do nadčasového. Proto už také vím, že tu nejsme poprvé a naposledy, i to, že tu nejsme pouze pro sebe. Jsem zpět, symbolicky stojím na schodě druhém a s pravděpodobností, hraničící s jistotou tuším co je na schodě třetím a jsem hrozně sám, bez možnosti komunikovat s někým, kdo ví to co já. Jsem sám..., hrozně sám..., ale šťastný!

Mám pro Vás od Něj vzkaz: Miluji vás lidé!

.....

Váš Jan Hála